

РЕШЕНИЕ

№ 1521

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11474** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Е. О. с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [община], район С., [улица], ет.2, офис 1, чрез управителя Т. В. А., срещу Решение от 11.10.2021 г., постановено по нахд № 13101 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-007570, издадено на 02.09.2021 г. от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място].

Касаторът счита, че решението на Софийски районен съд е постановено при явна несправедливост на наложеното наказание - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН. Счита, че от извършеното нарушение няма вредни последици. Акцентира, че е извършено за първи път и всички документи, свързани с прекратяването на правоотношението със служителя са изготвени и предоставени в срок на лицето, като само е допуснато просрочие за подаване на справка за приети и отхвърлени уведомления. С оглед на всичко това иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответната страна - дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], чрез

процесуалния си представител юрисконсулт П., изразява становище, че жалбата е неоснователна. Изразява искане за отхвърлянето ѝ и за присъждане на разноски по делото за процесуално представителство.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че решението на Софийският районен съд е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо като постановено по подадена от надлежна страна и в срок жалба срещу подлежащ на оспорване акт. Не се установяват съществени процесуални нарушения, както при проведеното първоинстанционно съдено производство, така и в административнонаказателно производство.

Производството пред районния съд е образувано по жалба на В. ЕСКПРЕС О. [населено място] срещу НП № 22-007570 от 02.09.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], въз основа на АУАН № 22-007570 от 27.08.2021 г., с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ, в качеството на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 3 000,00 лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ, за това, че не е изпратил уведомление до ТД на НАП за прекратяване на трудово правоотношение с работник в законоустановения 7-дневен срок.

За да постанови обжалвания акт, Софийски районен съд е възприел фактическите констатации на наказващия орган и факта на извършване на нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 3 КТ, според която в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване, работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Приел е, че между дружеството и работника Е. А. А. е бил сключен трудов договор, прекратен със Заповед № 180 от 10.06.2021 година, считано от 21.06.2021 г. При извършена проверка от контролните органи за спазване на здравословни и безопасни условия на труд в периода 11.08.2021 г. – 27.08.2021 г. в обект, стопанисван от дружеството, е било установено, че за прекратения трудов договор с Е. А. А. е било изпратено уведомление до ТД на НАП на 19.08.2021 г. Доколкото правоотношението е прекратено на 21.06.2021 г., съдът е приел, че уведомлението е следвало да бъде изпратено до 28.06.2021 г. От 29.06.2021 г. е налице нарушение, изразяващо се в бездействие, прекратено на 19.08.2021 г. Съдът е констатирал, че актосъставителят и административнонаказващият орган са действали в рамките на своята компетентност, както и че образуваното и водено административнонаказателно производство е протекло законосъобразно, при спазване изискванията и сроковете на ЗАНН и без процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита. Приел е, че фактите отговарят на възприетата квалификация и изпълнението на задължението на работодателя да изпрати в 7-дневен срок уведомление до НАП за прекратяване на трудовия договор с Е. А. А. съставлява административно нарушение по чл. 62, ал. 3 КТ. Съдът е коментирал, че съгласно чл. 415в, ал. 2 от КТ нарушението по чл. 62, ал. 3 от КТ не е маловажно.

Настоящият състав, след проверка на касационните оплаквания и в обхвата на правомощията си от чл. 218 АПК за контрол относно допустимостта, валидността и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Разпоредбата на чл. 62, ал. 3 от КТ задължава работодателите или упълномощени от тях лица в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване да изпратят уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. В настоящия случай е установено, че касаторът не е изпълнил своевременно задължението си да изпрати уведомление до НАП за прекратяване на трудовия договор с лицето Е. А. А.. Трудовият договор е бил прекратен, считано от 21.06.2021 г., поради което най-късно на 28.06.2021 г. е следвало да бъде изпратено уведомлението до НАП относно това обстоятелство. Уведомлението е изпратено на 19.08.2021 г. Между страните не съществува спор относно изложените факти и същите се потвърждават от приложените писмени доказателства. При това положение е правилен извода на районния съд, че е осъществен състава на нарушението на нормата на чл. 62, ал. 3 от КТ и съответно е осъществен фактическият състав на санкционната норма на чл. 414, ал. 3 от КТ, съгласно която, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или, ал. 3 и чл. 63, ал. 1 или, ал. 2, се наказва с имуществена санкция или глоба, в размер от 1500 до 15000 лева.

Спорът между страните е относно наличието на основание случаят да бъде квалифициран като маловажен. Според ответника такава възможност не е налице поради изричната забрана на разпоредбата на чл. 415в, ал.2 от КТ. Касаторът претендира приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно чл. 415в, ал.1 от КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. По силата на ал. 2 от с.р. не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2.

Цитираната разпоредба регламентира привилегирован случай, в който се прилага предвиденият в същата намален размер на санкцията. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е приложима във всеки случай на установено административно нарушение, в който административнонаказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Според приетото в Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г., по тълкувателно дело № 1/2007 г. на ОС на ВКС в чл. 28 от ЗАНН е прието, че за „маловажни случаи“ на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК.

Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос

само на законосъобразност и никога на целесъобразност.

Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията „маловажни“ и „явно маловажни“ нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи „маловажните“ случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява „маловажен“ случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона „може“ не обуславя действие при „оперативна самостоятелност“, а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.

Ако се приеме становището за преценка по целесъобразност, биха се създали условия за неравно третиране на нарушителите в сходни по съдържанието си случаи. Такъв подход би влязъл в противоречие с принципа за равенство на гражданите пред закона, закрепен в чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България.

Преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона.

В случая уведомлението е било подадено още преди издаването на АУАН. От деянието не са настъпили вредни последици за лицето, с което е било прекратено трудово правоотношение. Видно от обяснение на управителя на В. Е. О. от 30.08.2021 г., забавянето се дължи на непредвиден счетоводен проблем.

С оглед на изложеното настоящата инстанция приема за неправилна преценката на административнонаказващия орган и на Софийският районен съд, че не са налице предпоставките по чл. 28 от ЗАНН и извършеното нарушение не е маловажно - същото е първо за нарушителя, отстранено е веднага след извършването му, като в същото време липсват доказателства от деянието да са произтекли вредни последици, поради което е било достатъчно за целите на наказването нарушителят да бъде предупреден, че при повторно нарушение ще му бъде наложено наказание. Направеното с жалбата оплакване е основателно, наказателното постановление е следвало да бъде отменено от първоинстанционния съд. Поради това следва да бъде постановено решение, с което да бъде отменено първоинстанционното решение, както и отменено наказателното постановление.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК вр. чл.222, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София – град, VII – ми касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 11.10.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11 – ти състав по нахд № 13101/2021 г.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-007570 от 02.09.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място], с което на В. Е. О., на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ, в качеството на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 3 000,00 лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ.

Решението е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.